

LEEVI

1

2022

Jokeni

Penkkarikarkit: kaupunki-
luonnon kauhu

Kissa

Musisoikaa paljon ja pitäkää hauskaa <3
- Pihla Eskelinen

LEEVI on Madetojan musiikkilukion opiskelijoiden äidinkielen ja kirjallisuuden syventävällä *Toimitustyö*-kurssilla (Ä14) toimittama lehti. Lehteä alettiin julkaista vuonna 1982.

Päätoimittaja Reetta Uusimaa

Toimittajat

Veera Heinonen

Siiri Huhta

Ellen Koskelo

Minea Niskala

Lauri Paananen

Oskari Pajunpää

Roope Rautio

Lari Tolonen

Oula Tulkki

MADETOJAN
MUSIIKKILUKIO

Kansi Oula Tulkki

Ohjaava opettaja Kai Hissa

Sähköinen lehti

<https://www.ouka.fi/oulu/madetojan-musiikkilukio/leevi-lehti>

PL 45

Leevi Madetojan katu 1

90015 OULUN KAUPUNKI

puh. 050-3672236

SISÄLLYS

PÄÄKIRJOITUS Penkkarikarkit: kaupunkiluonnon kauhu

Reetta Uusimaa

SARJAKUVA Kissa

Siiri Huhta

HAASTATTELU Vibailumusaa kaveriporukalla

Oskari Pajunpää

NOVELLI Jokeni

Lauri Paananen

HAASTATTELU Miki Liukkonen: madislaisesta menestyjäksi

Reetta Uusimaa

KUVAREPORTAASI Kevättalven kuvakollaasi

Lari Tolonen

RUNOJA Nimeämättömiä runoja

Emmi Konttila

RUNOLIITE Abien sävellyspajan sanoituksia 2022

Penkkarikarkit: kaupunkiluonnon kauhu

Reetta Uusimaa

Tänä vuonna, koronasta huolimatta, penkkareita päästiin juhlimaan Oulun lukioissa alkuperäisen aikataulun mukaan. Penkkarit ovat mahtava perinne; eräänlainen viimeinen koulumme yhteishengen tuulahdus, joka lähettää abiturientit lukulomalle ja kohti tulevaisuuden taisteluita. Penkkaripäivä on ilontäyteinen juhla värikkäine asuineen ja kyltteineen. Penkkarihulinointiin liittyy kuitenkin yksi lieveilmiö, joka mielestäni vaatii esiin nostamista.

Penkkarikarkkien heittäly aloitettiin sotien jälkeen ja sillä pyrittiin osoittamaan varallisuutta. Karkkien heittälyä voidaan pitää eräänlaisena tapana toivottaa onnea matkaan, kuten riisin heittämistä hääparin päälle. Kun tänä vuonna saimme tiedon, että penkkarikarkkeja ei saa heittää terveysturvallisuuteen vedoten, olin ensin itsekkin hieman harmistunut. Olimmehan kokeneet jo kymmeniä vastaavantalaisia, tärkeisiin aikuistumisriitteihimme kohdistuvia, terveysturvallisuuteen vetoavia kielloja. Aloin kuitenkin kiellon seurauksena pohtimaan penkkarikarkkeja ja niiden vuosittaisen heittälyn seurauksia tarkemmin. Yksi abiturientti heittää rekkalavalta keskimäärin kolme kiloa karkkia. Kappalemääräisesti tämä tarkoittaa 450–500 yksittäistä muoviin käärittyä makeista. Osa makeisista päätyy tietysti katsojille, mutta merkittävä osa kadunvarsille. Oulussa penkkareihin osallistuu yli 1000 lukiolaista vuosittain. Tämä tarkoittaa pahimmillaan 500 000 yksittäisen muoviin käärityn karkin päätymistä kaupunkiluonnon riesaksi.

Oulun, kuten muidenkin suomalaisten kaupunkien, kaupunkiluonto on lajirikas. Kaupungit muodostavat kodin monille lajeille, joiden luontaiset elinalueet vähenevät. Oulusta löytyy muun muassa kyyhkysiä, harakoita, naakkoja, lokkeja, sorsia, oravia, rusakoita, kettuja, ja suuri määrä erilaisia kaloja. Listaa voisi jatkaa lähes loputtomiin. Kaupunkiluonnon merkitystä ei tule vähätellä, sillä kaupungeissa elävä lajisto on aivan yhtä arvokasta kuin kaikki muukin lajistomme. Meitä onkin pienestä pitäen valmennettu kaupunkiluonnon suojeluun: roskat laitetaan roskakoreihin. Miksi hyväksymme systemaattisen roskaamisen tänä yhtenä päivänä vuodessa?

Vahingossa muovia syönyt eläintä kohtaa karu kohtalo. Kun eläin nielee muovia, muovi täyttää sen vatsalaukun ja poistaa näläntunnetta. Tämän seurauksena eläin syö vähemmän, saa vähemmän energiaa ja muuttuu heikommaksi. Muovi voi myös tukkia ruuansulatuskanavan täysin. Muovia

syönyt eläin yleensä kuolee tuskallisen kuoleman. Lisäksi muoveissa olevat lisäaineet ja toksiinit liikkuvat ravintoketjun läpi aiheuttaen monenlaisia kudosis- ja käyttäytymismuutoksia. Luontoon päätyneet muovit ovat myös valtava uhka meriekosysteemeille.

Penkkareihin liittyy monia tärkeitä perinteitä, joista ei kannata luopua. Madetojalle ominainen sambakulkue on loistava yhteishengen osoitus ja penkkarikyltit ovat tärkeä itseilmaisun väline. Mielestäni perinteitä ja niiden merkityksiä on kuitenkin tärkeää pohtia ja kyseenalaistaa. Kun ajat muuttuvat, tulee perinteidenkin muuttua. Selvisimmehän tänäkin vuonna ilman karkkeja, eikä juhlinta kärsinyt yhtään. Penkkarikarkkien tilalle tulisi siis keksiä jotain korvaavaa. Vuonna 2021 koronan myötä peruuntuneet penkkarit inspiroivat tamperelaisia lukiolaisia lahjoittamaan karkkirahat hyväntekeväisyyteen. Ehkä me madislaisetkin voisimme keksiä jotain vastaavaa?

SARJAKUVA

Kissa

Siiri Huhta

KISSA

SYYLLISTÄVÄ
KATSE

FPEB Taiteiden päivässä 2022.

Vibailumusaa kaveriporukalla

Teksti ja kuvat: Oskari Pajunpää

Keväällä 2021 vietettiin jälleen etäkoulua. Vaikkakin silloiset toisen vuosikurssin opiskelijat **Pihla Eskelinen**, **Helmi Liinamaa**, **Katariina Rytönen**, **Saara Heikkinen** ja **Siiri Hietala** olivat tottuneet etäilyn tapoihin jo edellisenä vuonna, oli mieliala eristyksissä silti apea. Niinpä Eskelinen ehdotti kavereilleen Madrockiin osallistumista **Billie Eilishin** kappaleella *my future*. Bändi kerättiin kasaan ja nimeksi valikoitui Flower Power Energy Boost, tuttavallisemmin FPEB.

Alku ei ollut kuitenkaan pelkkää ruusuilla tanssimista. Bändin kosketinsoittaja ja laulaja Saara Heikkinen teki virhearvion omista rumpalin taidoistaan ja tyytyi ensimmäisellä keikalla ”kannustavan äidin” rooliin katsomossa ja rumpujakkaralle kutsuttiin Katariina Rytönen. Debyyttikeikan jälkeen Heikkinenkin on ollut mukana lavalla.

Selvitetään sitten hieman mitä bändin repertuaariin kuuluu: Laulaja ja kitaristi Pihla Eskelinen, minkälaista musiikkia bändinne soittaa?

”Me soitellaan aika monipuolista musiikkia underground-popista suomirockiin. Nyt on ollu aika rokkipainotteista meillä viime aikoina :)”.

”Ollaan kaikki ehoteltu biisejä mitä soitetaan ja sen takia meillä on ollu aika erityylisiä biisejä”, jatkaa Heikkinen.

”Vibailumusaa”, tiivistää Liinamaa.

Debyyttikeikan jälkeen bändi on raivannut polkuansa keikkalavoille. Madrockin jälkeen bändi on kokenut kaikki tyylilajilleen sopivat musiikkitapahtumat Madetojan kalenterista ja kerännyt kokemusta myös koulun ulkopuolelta: heidät on voinut tavoittaa mm. Kiiminkipäiviltä. Samoilla nurkilla pyöriesään on voinut myös törmätä bändin treenikämppään. Saara Heikkinen, mikä tekee bändistänne erilaisen?

”Se ku me soitetaan Helmin saunalla <3 ja sit kans et me vaihellaan sitä, kuka soittaa mitäki ja kuka laulaa niin se on mun mielestä kiva ja tuo sit kans sellasta vaihtelevuutta meiän esityksiin. Ja meillä on aina kivaa keikalla ja soittaa yhdessä ku ollaan kans hyviä kavereita”.

Rakentava palaute ja sen hyödyntäminen on yksi kehittymisen peruspilareista. Miten madislaiset ja muu yleisö ovat antaneet palautetta bändillenne?

”No ei oo kukaan vielä sanonu päin naamaa et oltais ihan surkeita, ja kyl kaverit ja school mates on sanonut et hyvä meno ja veikkaisin et kaikki on salaa tosi rakastuneita meihin. Mut en ihmettele kyl yhtään koska ollaanhan me tosi lahjakkaita ja kauniita ja karismaattisia ja viisaita ja rohkeita ja kaikkea paljon muuta”, toteaa Hietala.

”Ollaan saatu positiivista palautetta sekä somen kautta että yleisöltä itseltä. On kiva esiintyä madislaisille kun yleisö vastaanottaa meidän bändin aina avoimin sylein :)”, jatkaa Eskelinen.

Abien hupeneviin madishetkiin on herätty laajalti keskustelupalstoja myöten. Aiotteko jatkaa bändin toimintaa vaikka osa jäsenistä valmistuu keväällä?

”Toivottavasti saadaan aikataulut toimimaan silleen, että voitaisiin yhdessä soitella vielä valmistumisen jälkeenki ja toivotaan että tulevaisuus näyttää kirkkaalta ja kukkavoimakkaalta”, toivoo Liinamaa.

”Mää ainaki valmistun keväällä mut haluan et me jatketaan bändillä, vaikka kaikki muuttais eri paikkoihin. Mun mielestä on ollu kiva, että alusta asti meillä on ollu semmonen rento meininki ja kiva fiilis! Tässä ei kellään oo kuitenkaan meistä niin selviä tulevaisuudensuunnitelmia, että katotaan mitä

tulevaisuus tuo tullessaan!", jatkaa Heikkinen.

Tiiviistä kaveriporukasta koostuva bändi tullaan varmasti jatkossakin näkemään eri keikkalavoilla viihdyttämässä yleisöä kukkaisenergiallaan. Lopuksi tahdon kysyä, miten haluaisitte rohkaista uusia Madetojan tähtitaivaalle nousevia bändejä?

"Muistakaa että bändi soittaminen on tiimityötä, ja vaikka tulee eri mielisyyksiä niin sopikaa ne yhdessä. Yhdessä soittaminen on kivaa, ja se sujuu paremmin kun kaikki on samoilla linjoilla. Kannattaa myös osallistua kaikkiin mahdollisiin kissanristiäisiin mihin pääsettekään, sillä kokemusta muusikko ei koskaan saa liikaa. Musisoikaa paljon ja pitäkää hauskaa <3", ohjeistaa Eskelinen.

"Kannattaa vaan soittaa ja harjotella yksin ja yhdessä, sillä voi kehittyä ja kantsii lähtä kaikkeen vaan täysillä mukaan vaikka ei oiskaan kavereita tai vaikka tuntuis että kaikki muut on parempia soittaaan koska siitä voi vaikka vahingossa oppiakin jotain tai löytää rakkauden musiikkiin", komppaa Liinamaa.

"Vaikka ei tähtäiskään tähtitaivaalle niin madiksessa on super kivaa ku saa kokeilla just sellasia juttuja mitkä kiinnostaa ja vaikka ei aina meniskään niin hyvin tai ois just se kaikista lahjakkain, niin täällä kaikki kuitenkin kannustaa ja arvostaa sitä et yrittää! Ja tärkeintä mun mielestä tässä on se, että näät jutut pysyy kivoina eli ku on hyvä fiilis ja kivaa soitella kavereiden kanssa niin hyvin se menee!", kertoo Heikkinen.

FPEB Kevyen musiikin maratonissa 2022.

Jokeni

Lauri Paananen

Ja niin hän heräsi. Hän nousi verkkaisesti istumaan, nojasi puunrunkoon ja katsoi laajaa metsien verhoamaa joenuomaa päin. Joki näytti puhtaalta ja leveältä, terveeltä. Se kaareutui vähän matkan päästä vasemmalle kohti alavirtaa. Puut olivat joen ympärillä kuin kilpenä eristäen joen ulkopuolises- ta maailmasta. Ne seisoivat ylväinä ja uljaina.

Virtaus ei ollut hänen löytämässään kohdassa läheskään yhtä vuolas mahdollistaen jopa pienen uin- tireissun, sillä juuri tässä kohdassa vesi madaltui hiukan. Tämän lisäksi veden pinnasta pystyi erotta- maan pari kiveä, jotka entisestään paransivat pienen pulahduksen mahdollisuutta. Kiviä pidemmäksi hän ei kuitenkaan ikinä uinut, ja hän ui vain silloin, kun vesi oli tarpeeksi lämmintä.

Pieni uintireissu kovalla helteellä oli parasta, mitä loppukesä hänelle tarjosi. Hänellä ei ollut paljon tekemistä kesäisin, joten hän vietti useasti aikaa joessa. Hän laskeutui varovaisesti liukkaista kiviä pit- kin veteen ja ui kohti kiveä, sitten piti kivistä kiinni hetkisen ja ponnisti kiven avulla takaisin rantaan kohti läheisen puun oksaa. Hän ei pelännyt virtaa, sillä kivet ja puut olivat onnistuneet tekemään täs- tä yhden turvallisimmista paikoista joessa.

Hän oli oppinut kaiken omasta pienestä salapaikastaan. Hän tiesi hyvin, miten sinne löytää, ja mikä oli hänen lempipuunsa lempioksa joen katselemiseen sekä ajan tappamiseen ja köllöttelyyn. Hän monesti istuikin omalla oksallaan, kuitenkin tarpeeksi lähellä runkoa välttääkseen putoamisen. Joki ja sen seesteinen virtaus erottui hyvin puun oksien lomasta. Puu oli korkea ja leveä ja tarjosi pal- jon hyviä ja vankkoja oksia lepäilyyn. Puusta oli helppo tarkastella myös joen toiselle puolelle: pitkälti joen ympärillä oli metsää, mutta kaukaa horisontissa erottui tie. Se nousi kohti vuorta, aina vain ylemmäksi, kohti hänen kotikyläänsä.

Puusta pystyi havaitsemaan myös pieniä asioita: Joitain kaloja oli mahdollista havaita joesta, kun ne kävivät pinnalla, ja joskus virtaus toi puolestaan mukanaan oksia ja muita yllätyksiä. Joskus lokit las- keutuivat tietylle kivelle odottamaan juuri oikeaa hetkeä napatakseen kaloista itselleen päivällistä.

Hän rakasti tätä paikkaa, kaikkea pientä yksityiskohtaa myöten. Tämä oli hänen turvapaikkansa, jon- ne hän tuli aina silloin, kun ei halunnut olla missään muualla. Hän osasi varoa tiettyjä puun juuria, jotka törröttivät maasta, tiettyjä oksia, jotka harottivat puun muuten siististä muodosta. Hän tiesi tar- kalleen jokaisen mutkan ja puun tullessaan omaan piilopaikkaansa. Hän ei kertonut kenellekään muulle tästä paikasta, hän ei halunnut.

Tämä paikka oli hänen ja joen salaisuus, kukaan muu ei tiennyt paikasta. Paikka oli kaukana hänen kotoaan, mutta pyörän avulla matka taittui helposti parissa kymmenessä minuutissa. Joskus hänen sisaruksensa olivat yrittäneet seurata häntä tähän salapaikkaan, mutta hän oli karistanut heidät kanoiltaan mutkittävän tien ansiosta.

Hän kiipesi alas puusta ja meni lähemmäksi jokea. Joki näytti kutsuvalta, vaikka hän tiesikin veden olevan liian kylmää pieneen pulahdukseen. Aurinko paistoi kirkkaasti ja sai veden loistamaan ja kimeltämään. Joskus hänellä oli mukanaan koho-onki kalastamista varten. Onki oli vanhahko ja puinen. Hän oli kerran saanut sen lahjaksi sedältään heidän yhteisellä kalareissullaan. Muuta hän ei sedästään muistanutkaan.

Tällä kertaa vapa oli kuitenkin jäänyt kotiin, joten hän tyytyi heittelemään leipäkiviä. Piakkoin hän huomasi vain heittelevän kiviä jokeen, sillä ne eivät yksikään loikanneet virtauksen voimakkuuden vuoksi. Hän ei useasti tehnyt omassa salapaikassaan mitään järkevää, katsoi vain joen ikuisesti jatkuvaa virtausta miettien kaikkea mahdollista.

Joki oli lohduttanut häntä ja opettanut häntä siitä, miten kaikki jatkui eteenpäin. Joki ei koskaan lopettanut virtaustaan, ei vaikka silloin tällöin mukana tulikin puunrunko tai pari. Joissakin kohdassa jokea virtaus oli heikompi, joissakin hurjempi, mutta lopulta joki laski mereen, ja virtaus tasoittui. Hän oli oppinut joelta paljon. Useasti hän oli tullut takaisin joen luo, ja joki oli ottanut hänet vastaan samalla tavalla kuin aina ennenkin; Puun oksa oli tuntunut samalta hänen selkensä alla. Joki, ja sen ympärillä olevat puut olivat pysyneet samanlaisina kovienkin tuulien ja myrskyjen jälkeen, lähes muuttumattomina.

Niin hän lähti kohti pyöräänsä, kohti kiireen täyttämää elämäänsä, kohti kotikyläänsä. Mutta hän tiesi, että joki oli täällä hänen lempipaikassaan odottamassa häntä. Hän tiesi, että joki ja sen ympärillä olevat puut eivät lähtisi minnekään, eikä kukaan pystyisi estämään häntä tulemasta takaisin. Hän tiesi tämän kaiken, ja lähti.

Miki Liukkonen: madislaisesta menestyjäksi

Teksti: Reetta Uusimaa Kuvat: Oskari Pajunpää

17.12.2021 madetojalainen menestyskirjailija **Miki Liukkonen** teki paluun kotilukionsa käytäville.

“On kyllä outoa palata tänne varsinkin, kun aulaan on ilmestynyt jotain ihmeellisiä pingispöytiä”, toteaa mustiin pukeutunut ja apaattinen Miki Liukkonen. Äidinkielen luokan edessä istuva, penkille kyyristynyt Miki valmistui Madetojan musiikkilukiosta vuonna 2009. Lakin päähän painettuaan 19-vuotias Liukkonen voitti **J.H.Erkon** runokilpailun ja sai kouraansa kustannussopimuksen. Suurin osa Liukkonen teoksista onkin kirjoitettu Madetojan pulpeteissa istuen.

Liukkonen ensimmäinen runokokoelma *Valkoisia runoja* (WSOY, 2011) syntyi Astan matematiikan tunneilla. “Ensimmäisessä runoteoksessani pyrin yhdistelemään runoutta ja matematiikkaa”, Miki kertoo, “käytännössä siis pyrin peittelemään matemaattista osaamattomuuttani käyttämällä kaunista kieltä”. Tänä vuonna julkaistu tuhatsivuinen kirjanjärkele *Elämä: Esipuhe* (WSOY, 2021) on saanut loistavaa palautetta kriitikoilta. Liukkonen tulevaisuus Suomen, ja jopa maailman, kirjallisella kentällä on kirkas.

Työtään kirjailijana Liukkonen peilaa kumppaninsa Rita Behmin muusikonammattiin: “Muusikon ammatti vaikuttaa paljon jännittävämmältä maskeeraajineen ja palkintogaaloineen”, hän pohtii. “Kirjoittaminen on sitä, että istun kotona paperi edessä ja kirjoitan.” Työmoraaliltaan Liukkonen on armoton: “16-vuotiaana päätin, että minusta tulee kirjailija ja aloin kirjoittaa joka päivä aamukahdeksasta iltakuuteen.”

Liukkonen onkin elättänyt itsensä vapaana taiteilijana tuosta päätöksestä lähtien. Miki pohtii suosionsa perustuvan tunnistettavuuteen: “Kirjailijan ammatti edellyttää medianäkyvyyttä tänä päivänä.” Tänä vuonna julkaistussa Miki Liukkonen, sivullinen -keskusteluohjelmassa Liukkonen pyrkii haastattelemaan erilaisia ihmisiä ja ymmärtämään heidän elämänsä: “Jatkuva uteliaisuus siitä, miksi asiat ovat sellaisia kuin ne ovat on todella tärkeää.” Miki on provosoiva persoona ja laukoo mielipiteitään haastatteluissa epäroimättä: “Ihmiset suuttuvat haastatteluistani aina ja sen seurauksena kirjojeni ostetaan

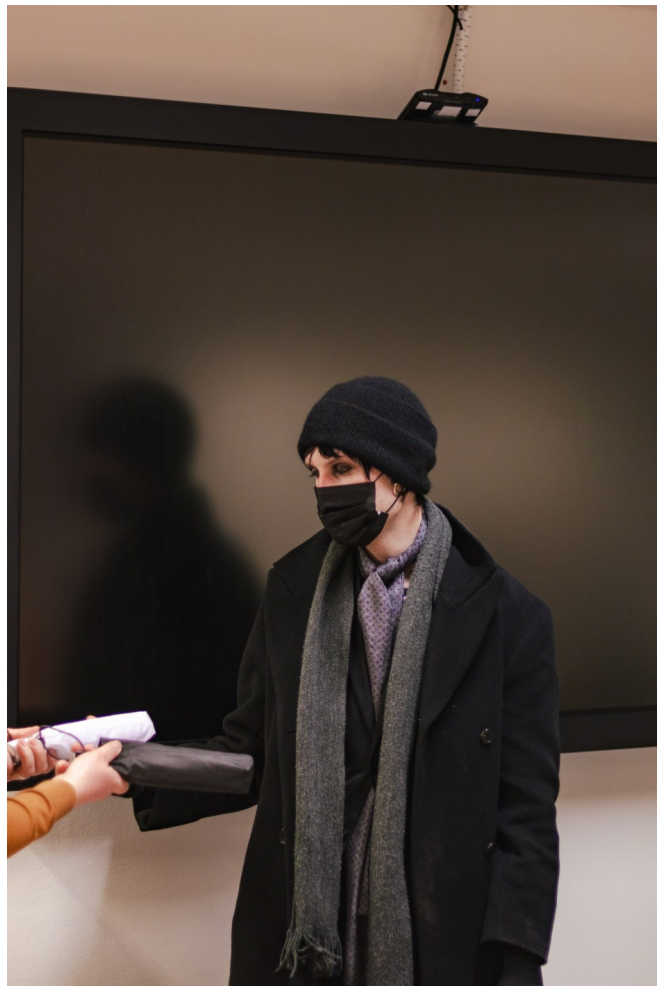
paljon”, hän pohtii, ”toisaalta julkisuuskuvani takia ihmiset lukevat kirjojani peilaten tekstiäni minuun ihmisenä.”

Häpeä on tärkeä väline

”Ihmiset ovat taipuvaisia ajattelemaan, että luovuus on sitä että kirjoitetaan kauniisti tai hyvin”, Miki miettii. ”Oikeasti on tärkeintä kirjoittaa niistä asioista, joita häpeää eniten.” Liukkonen huomasi, että kun hän kirjoitti noloimmista ja häpeällisimmistä kokemuksistaan, löysivät ihmiset teksteistä samais-tumispintaa. Liukkonen teokset ovatkin mahdollisimman todenmukaisia kuvauksia elämästä: niistä on vaikeaa löytää selkeää juonta, eikä loppuakaan usein ole. ”Elämässä ei ole juonta. Haluan olla mah-dollisimman realistinen ja siksi välttelen selkeää juonta.” Hän saa usein palautetta kirjojensa absur-diudesta. ”Oikeastihan ne eivät edes ole absurdeja, vaan realistisia. Jokapäiväinen elämämme on ou-toa. Juomme maitoa ja laitamme vaatteet päälle. Kaikki toimintamme on todella outoa.”

Miki hiljentyy ja raapii päätään: ”Lukeminen kannattaa aina. Lukeminen on ainoa tapa, jolla voimme edes yrittää ymmärtää toisiamme.” Liukkonen naamioi hyvät neuvonsa juustoisten vitsien taakse. ”Taide tekee elämästä elämisen arvoista. Kirjoitan, jotta ymmärtäisin maailmaa paremmin ja jotta en kokisi olevani niin yksinäinen.” Miki päättää monologinsa mestarilliseen kiteytykseen:

”Toivoisin joskus taiteeni avulla ymmärtäväni, mitä on olla jumalauta ihminen.”

Miki Liukkonen vierailulla Madetojan musiikkilukiolla.

Kevättalven kuvakollaasi

Lari Tolonen

Uusi vuosi, uudet kujeet! Madiksella 2022 vuosi on alkanut rytinällä. On ollut Taiteiden päivä, Kevyen musiikin maraton ja penkkarit. Valitettavasti vanhojen tanssit jouduttiin siirtää huhtikuuhun koronaviruksen takia. Leevin kuvaajat ovat olleet aktiivisesti ikuistamassa näitä tapahtumia. Tässä kuvareportaasissa on onnistuneimpia kuvia mainituista tapahtumista.

OYJO säesti swingin tahtiin Taiteiden päivänä

Opiskelijat pääsivät esittämään omia teoksiaan. Kuvassa Magdaleena Savolainen.

Taiteidenpäivänä nähtiin myös muunlaisia esityksiä kuin lauluja. Kuvassa tanssii Johanna Kaippio.

Maunokin pääsi parrasvaloihin.

Kevyen musiikin maratonissa oli tunnelma katossa.

Abitanhuista saivat nauttia kaikki.

Madislaiset huusivat Lyskan suohon.

Abit pääsivät vihdoin penkkariajelulle.

Nimeämättömiä runoja

Emmi Konttila, Instagram: @sointuja

piirrän vedellä purjeveneen
suihkun jälkeen lattiaan
peili huurtuu ja näkyviin jää
viikko sitten piirretty sydän

joku itkee
naapuri itkee?
minä itken?

kevätlinnut lauloivat tänään ulkona minulle,
taatusti minulle lauloivat
eivätkä kenellekään muulle!

pyydän teiltä, kultaiset linnut
älkää ottako minulta tätä toivoa pois

me emme näe toistemme tuskaa
saatika ymmärrä näkökulmaa
emme kuule hätähuutoja
ei me tahdotakaan kuulla

keskitymme vain itseemme
hei mitä me teemme
kun jatkuvasti teeskentelemme
tämän täytyy olla enne

jostakin, ehkä siitä että
pilkka osuu lopulta aina omaan nilkkaan

me ollaan uupuneita vihaan
mutta vihaamme itse
taistelemme sortoa vastaan
mutta sorramme itse

halutaan hyvää toiselle mutta toiselle ei
mitä heidän rakkaus muka sinulta vei
voitaisiinko hetken katsoa toisiamme silmiin
kietoa viereinen lämpimään vilttiin

ollaan yksilöitä mutta se ei tarkoita
että muut voisimme unohtaa
ollaan yksinäisiä mutta meidän ei tarvitse olla
ollaan kaikki samalla tasolla
otetaan kädestä kiinni
jaetaan yhdessä tämä viini

ollaanko hetki sovussa nyt
ennen kuin elämä on ohi mennyt

kun googlettaa että miten olla oma itsensä
silmille paiskautuu vain kliseitä
olen testannut ne kaikki jo, mikään ei toiminut

tarvitsen uutta tuulta
joka käskee ehkä huutaa
jättää paikka hiljaiseksi
vai tuleekohan siitäkkin vain vihaiseksi

ovi on reitti, ikkunakaan ei ole este, seinät voi kiertää,
mutta mitä jos silti päätyy aina samaan
pimeään komeroon

mikä tätä maailmaa vaivaa

jos missään ei näytetä tosia tunteita tai turvallista tietä kulkea
miten voi ihminen ikinä löytää perille?

Abien sävellyspajan sanoituksia 2022

16,37

Eemeli Vaara

16,37 seurakunta mulle maksoi

16,37 mulle seurakunta maksoi

Lokakuussa, helmikuulta

Kun syksy saapuu

Aarni Mikkola

Sade tippuu ikkunaan

lehdet puistansa putoaa

taivaskin on harmaa

linnut lähtee etelään

niin kuin sinä luotani lähdit

sillä aina kun syksy saapuu

jätät mut tänne kaipaamaan

niin kuin mitään ei ois ollutkaan

kai sille en voi mä mitään

että yksin tänne jään

pimeään

Kun mä kanssas olla sain
sain tuntee kaiken tuulen hiuksissain
kun siinä olit omanain
mut enää en sua nää
on vain pimeys kylmyys ja harmaus
ja vaikka tiesin sinun lähtevän en tiennyt
että ulkoilmassa voi olla näin kylmä yksin vaeltaa
kun syksy saapuu
jätät mut tänne kaipaamaan
niin kuin mitään ei ois ollutkaan
kai sille en voi mä mitään
että yksin tänne jään
pimeään
mut sille en voi mä mitään
että yksin tänne jään
Pimeään

Tiskirätin muistelmat

Magdaleena Savolainen

Sumu sakeudellaan kaupungin peittää,

savupilvet kylmät auringon jäädyttää.

Auto rämisten tiellä kaasuttaa,

kyydissä neito parka rääkäisee.

Valkoisista punaisiin, punaisista mustiin,

vaatteet vaihtuu ennen kuin taittuu kuu.

Maasta oomme tulleet ja maaksi oomme tuleva,

vaan saapuu paratiisiin uusikuu.

Verta verestä syntyy pahaa,

vai onko se meille luontevaa?

Tuomioistuinkin anteeksi antaa,

vihdoin neidon pelot karkottaa.

Valkoisista punaisiin, punaisista mustiin,

vaatteet vaihtuu ennen kuin taittuu kuu.

Maasta oomme tulleet ja maaksi oomme tuleva,

vaan saapuu paratiisiin uusikuu.

Vaan ei kukaan anteeks anna pyytämättä,

kuulematta totuutta.

Jää vain kosto kaihertamaan mielen taakse,

hulluksi saa ajamaan.

Eikä kukaan kuule sua.

Pitäiskö jo huolestua?

Kun apua lähtee pyytämään,

sut jonon perälle jätetään.

Yö meni pois

Emmi Konttila

1.

Se oli unta,

vaikka toivoin muuta

Aukeni silmät,

valkeni aamu

Siellä oli muita,

muttei kuitenkaan muita

kuin sinä

ja minä

Miksi ei voinut jatkaa?

Miksi ei voinut jatkaa?

Se päättyi liian aikaisin

Yö meni pois, meni pois, meni pois

ja jätti jälkeensä vain unipeitteensä

2.

Kuinka voisin

sinut saada

katsomaan minua

vielä uudestaan

Muttet koskaan

sitä huomaa

miten tunnen,

missä kuljet

ja kaipaun unessa

Miksi ei voinut jatkaa?

Miksi ei voinut jatkaa?

Se päättyi liian aikaisin

Yö meni pois, meni pois, meni pois

ja jätti jälkeensä vain unipeitteensä

Olen kerällä peiton alla

uni kiertää huonetta

muttei ota minua enää kyytiin

Se haihtuu, haihtuu

Se haihtuu ja vaihtuu aamuun

Miksi ei voinut jatkua?

Miksi ei voinut jatkua?

Se päättyi liian aikaisin

Matka nostalgian maailmaan

Lauri Paananen

Hymyile, anna katseen ympärillä vaeltaa. Aamu on, elämässä koittanut.

Mitä me, ihmiset, täällä maailmas sitten teemmekään. Kaikki vaan, elämänsä, yrittää, ymmärtää

Ja elämäl on paljon antaa, jos jaksat kaiken kantaa, mut älä murehdi, sul on tukijoukkoja.

Muista nauttii viikonlopuista, nauti ihanista kesäilloista. Muista muistoi muistella ja muita arvostaa, arvostaa.

Avataan, kuvakirja, vanhoi valokuvii katsellaan. Matkalla, nostalgian maailmaan.

Yhtäkkii, huomataan, kuinka pitkälle päästy ollaankaan. Rohkeena, kohti uutta tutkimaan, tutkimaan

Ja muista et oo ikinä yksin, vaikket tunne oloos tykätyksi, mitä ikin sää kuuletkaan, oot musta tosi upea

Katsot kun päin aurinkoo, jää varjot sun taakse piiloon, ei niistä tarvi huolehtii, ei tarvi pitää kii

Tarinaa muistot kertoo hienoo, tarinaa susta sankarina. Vaikket huomannu sitä just nyt oo, tuut niitä arvostaan.

Tarinaa muistot kertoo hienoo, tarinaa susta sankarina. Vaikket huomannu sitä just nyt oo, tuut niitä arvostaan

Ja elämäl on paljon antaa ja sä jaksat sen kaiken kantaa, älä suotta murehdi, oot myös muitten tukijoukoissa.

Jälkeenpäin voit näitä miettii, hetkii lukion uskomattomii

Matka nostalgian maailmaan, ei ikinä vanhene, muista se

Mä En Tiedä Mitään

Siiri Hietala

sä lähdit pois

ja sovittiin et ei nähä enää

se oli vaikeempaa

ja liian kauan itkin sun perään

et pysynyt pois niin kuin sovittiin

ja soittoihisi öisin mä herään

sun piti olla kaukana jossakin

mut sä tulit takaisin

jos mä tietäisin paremmin

en vastais kun yrität soittaa

juoksisin toiseen suuntaan

jos mä tietäisin paremmin

koittaisin unohtaa

mut se on helpompi sanoa

unohtaa

sut haluisin mut siit ei tuu mitään

silti mä yritin

kai se on parempi kuin ei mitään

teetkö sä sen tahallaan

ku meet millon vaan sua huvittaa

pyydät mua odottaan sua takasin

ja saat mut ihan sekaisin

jos mä tietäisin paremmin
en vastais kun yrität soittaa
juoksisin toiseen suuntaan
jos mä tietäisin paremmin
koittaisin unohtaa
mut se on helpompi sanoa
ja sitten kun uskallan
susta irti päästää
todellisuuteen putoan
enkä tiedä meistä mitään
jos mä tietäisin paremmin
en vastais kun yrität soittaa
juoksisin toiseen suuntaan
jos mä tietäisin paremmin
koittaisin unohtaa
mut se on helpompi sanoa

Pois (mun luota)

Saara Heikkinen

Ihmisten keskeltä sua katselen,

tuntemattomana tutkiskelen.

Mitäköhän sulle kuuluu,

mun muistot susta koko ajan haalistuu.

Kun kuljen pitkin vanhoja muistoja,
mut valtaa tunne oudosta kaipuusta.
Vaikka oon onnellinen ettei enää tunneta,
löydyt silti mun särkyneiden unelmien arkusta.

Tahdon huutaa, sut kokonaan unohtaa,
haluun rakastaa jotain toista uudestaan.
Miksi sä mua vastaan tuut, etkö huomaa että oon muuttunut
pysy siis pois mun luota, en haluu enää sua kohdata.

Itkin monta yötä sun takia,
sydän verellä katselin kuvia vanhoja.
Ajattelin ettei vastaan tuu
enää samaa kohtaloa.

Kun sä mua kadulla vastaan tuut,
en enää piiloudu tai juokse karkuun.
Selkä suorassa kävelen eteenpäin,
ei mua kukaan enää kohtelee näin!

Tahdon huutaa, sut kokonaan unohtaa,
haluun rakastaa jotain toista uudestaan.
Miksi sä mua vastaan tuut, etkö huomaa että oon muuttunut
pysy siis pois mun luota, en haluu enää sua kohdata.

Jää taakse ne valvotut yöt,

ja kaikki mun ajatustyöt.

En soita sulle enää yhtäkään rakkauslaulua,

voit maalaa sille uudelle sun valheiden tauluu.

Tahdon huutaa, sut kokonaan unohtaa,

haluun rakastaa jotain toista uudestaan.

Tahdoin vaan huutaa, sut kokonaan unohtaa,

vihdoin voin rakastaa jotain toista uudestaan.

Et enää mua vastaan tuu, huomaat että oon muuttunut

onneksi pysyit pois mun luota, ei mun tarvi enää sua kohdata.